
pásztoróra

HATÁR GYŐZŐ

SZEREPLŐ SZEMÉLYEK

Aranykirálynő
Ádám — őriző pásztor
Békácska — a Lila Lány
Korsócska — a Zöld Lány
Hegyikristály — az Átlátszó

SZÍN: Sziklás, csaltos — szertelen izléssel berendezett Vad Vidék a Tetőn.

Az Orom közepe táján, félátlósan — oroslánkarmos talapzaton óriás, pompázatos ormolú óra: az Óra. Annak a tetején trónol Éva, az „Aranykirálynő” — Pásztorlánynak öltözve. De pásztorlánynak túlságosan gazdag a köntöse, túlságosan aranypántos a saruja. Miért is őrizne pásztorlány ilyen, aransíppal-aranydobbal, arany nádihegedűvel felcicomázott órán ekkora földgömböt, ilyen szextánst, ilyen armillárist; diadalmi jegyeket, körzöt-vonalzót, mappát, tücsköt-bogarat; ilyen, lógatott aranybillogos, aranycirkalmas Okmányt (Alapító Bullát, Adomány Levelet); miért őrizne pásztorlány ekkora, fejedelmi kandallóra illő órát — s különben is, Nemes Arcéle, diadémos fésűje, trónforma nyergecskéje kényes feneke alatt elárulja királynő mivoltát.

Vele szemben, a nézőnek félig háttal, görgőkön guruló áldomb; rajta műtárgyakkal telerakott, kandallós-könyves, lakályos álbokor. Ennek az álbokornak a tövében ül Ádám, a fiatal pásztor — hivatására nézve, de meg szerepére is, mit váltig bizonygatni fölösleges (ő mégis fölös szerrel teszi) — kopottas, lófrálós pásztoröltözetben: ül és csodálja óráját, óráján királynőjét, mint aki nem tud betelni nézésével.

IDŐ: Hajdanán-Majdanán. Azon a bizonyos baljós „Szép Napon”. Tudósilag szólva, az asztroláb-fizika „vult, egyszer-van, hol-nem-lesz” ideje, a pásztorjátékok egyetlen hatalmas Szökőévében — annak méretlen

tengerzése- és múlása. Ha ezt az Óra olykor mégis átszúrja ütésével, nos: azt sem azért, hogy ossza-darabolja; hanem inkább csak hogy sürűbb előjelét adja amaz ominózus Baljós Fordulatnak, egy Szorongásos Szép Napon.

Ádám

**NYUGHATATLAN FELUGRIK. AZ ÓRÁT FIGYELI
FESZÜLTEN. JÁR-KEL.**

Üt! Nem üt! Még nem üt! Még nem ütött az én óram,
az én monológom órája... Most! Mindjárt ütni fog!
Most, Most! Most üti! Elüti!... Üt! Üt!

AZ ÓRA ÜT. HANGJA HOSSZAN KICSENG

Ütött. Ütött ez is, az én óram, az én monológom órája.
Íme, halld hát, halljátok hát — Te, s ti mindenütt a
gyűjteményben

**AZ ÁLBOKOR TÖVÉBE TELEPSZIK, ÉS A LOMB-
KANDALLÓNNAK VETI HÁTÁT**

csak ülök előtted, Aranykirálynő, naphosszat, és nem
tudok betelni nézéssel

éjhosszat, és nem tudok betelni derengéssel
nappal hétágra tűzöl lángsugaraiddal, és éjjel holdasan
világolsz

az öregisten a megmondhatója, s az ő titkát meg nem
bolygatja senki — bajnak se olyan baj ez az én bajom.
hogy pástorkodásba keveredett magamfajta szeren-
csétlen flótás felhánytorgassa: azonkívül, hogy ember-
telen fényléssel ennyire meggyötörsz — nem panasz-
kodhatok, jól elvagyunk

**FELSERKEN, LŐDÖRÖG, RAKOSGATJA MŰTÁR-
GYAIT**

keserűségem az átlagpásztor átlagos keserűsége, ha
nem kalmárszemmel tölti el

jár ide a tetőre mindenféle népség, lókötők, tolvajok.
Sajtért-savóért, bagóért, szép szóért. Saroglyából hul-
lajtott, bokorból ugrasztott, szép szerével torikon raga-
dott életért adott: ki hogy, kit hogyan. Ilyenje-olyanja:
vegyes a batyujuk szemetje; nem is vásárt csapnak —
vesztegetik, s azt nézik, hogy odébbálljanak

VISSZAÜL

kapják a ráadást, ideszoktak. Magam meg: nem adom-
veszem, s ha egyszer megszereztem, minden időkre az
enyém: így szeretném

**NÉGYKÉZLÁB MÁSZKÁL KÖZÖTTÜK, FEL-FEL-
NYÜL, ÉS EZT IS, AZT IS — UZSORÁS KÉZZEL
FOGDOSSA-SIMOGATJA**

ajnározni. Fitymálni. Bámulni. Enyelegni. Ócsálni. In-
cselkedni. Fegyelmezni. Rakosgatni-rendezgetni. Kö-
rükben tanyázni. Kéjtelmesen, kényelmesen. Hallgatni
dorombolásukat. Dúskálni-dőzsölni bennük. Pofákat
vágva bambálkodni rajtuk

**CSIPOG, RÖFÖG, FINTOROG NEKIK, MEGFRICS-
KÁZZA ŐKET**

Bálványozom műkincseimet, nem adnám száz minta-

famíliaért s ezer gyermekért, még akkor se, ha mind
tőlem való... A fenesség csak az, hogy akárhogy nyü-
zögnek, nem török meg magányomat, s akárhogy for-
gatom-váltogatom, csúfondárosan méregetnek: és ez az
az öröm, amit óránként csepegtetnek örömömbé-
nekik öreg-mindegy a Gazda. Tulajok jönnek, tulajok
mennek.

Tulajok nemzedékeit nyűtték el — s tették a sírba,
hullajtották hamvvederbe maguk mellől. Még el se
gyászolták, és már gazdát cseréltek. Úgy csereberélnek,
mintha nem is a Gazda volnánk, hanem kódisok. Ga-
tyacsimbók. Utánukloholó, le-lemaradozó úti kompánia
ők mennek. Mi maradunk

ők maradnak. Mi megyünk

ez az én óráim is, ez a háromszáz éves

az óra *marad*. Egyszer megöregszem s már nem lesz
többé az *én* Aranykirálynőm. Igaz, a másé is csak úgy
lesz, ahogy az enyém volt: *sehogy*. S marad magának
ilyen örökarany, ilyen ifjonti-örökgyönyörű, ilyen örök
Aranykirálynő...

VISSZATELEPSZIK, LEGELTETI RAJTA A SZEMÉT
Én csodálatosom! Valahányszor az órád üt alattad —
Te mintha megrebbenél trónodon. Már-már azt hi-
szem, orrocskádön mozdul a fénylés, félmosolyod olvad
és elédesül

azt is — hogy azt is: idefordítod tekinteted

homlokod, homlokodon omlatag hajfürtjeid, fürtjeiden
az a bekoronázó, az a diadémós fésű, az aranyos: moz-
dul

elevenedik, megelevenedik, s hogy Te is! Te is...

AZ ÓRA KETTŐT ÜT

te is: *megelevenedsz!*

ugye! ugye! ugye már elevenedsz, már bozsog a véred
aranya, már bizsereg csípőd aranya, melled gömbara-
nya, egész ékes személyed színaranya s eleven arany
zsigereidben keringeni kezd nedveid aranya, az élet!
Aranykirálynő! Éledj! Éledj! Éledj nekem! Hallod-e?!
A keserves Krisz...!

ODARONT, ÉS ÖKLÉVEL VERI AZ ÓRA ARANY LÁ-
BAZATÁT

Aranykirálynő! Szerelemem!

ABBAHAGYJA

Hja!... Csillag nem esik, föld nem reng. „Éve csodák-
nak”...?!

CSÜGGEDTEN ELSOMFORDÁL. RENDEZGET, EN-
NEK-ANNAK „JOBBI HELYET TALÁL”, GÖRGŐIN
JOBBI SZÖGBE IGAZÍTJA DOMBJÁT, ODÉBBTOLJA
BOKRÁT; BILLENT EGYET AZ ÁLSZIKLÁKON,
FORDÍT A LOMBKANDALLÓN. LEHEVER

Hiába

Pedig ha meggondolom

Te nagy-jóságos szent-egy öregisten, Aranykirálynőt

pásztor úgy még imáiba nem foglalt, ahogy én, téged, szerelmi-képzeltő kéjelgéseimbe belefoglaltalak. Kis gyalázatosom. Juj! Hogy milyen forgódva-eleven, milyen visítva-csapkodva-eleven tudsz lenni olyankor! Hogy igazánda elevenen azt tán ki se járná a sütnivalód. Amilyen elvetemültet csinállok belőled, képzeltéseimben; hiszen itt, a múkincsekkel megrakott — elvadult csúcson, a csúcson, ahol a madár se jár, ha madárkereskedője fel nem hozza, mi pásztorok gyakorlata úzzuk a pásztorélet magányos praktikáit

SZAVA VAD RÖHÉCSELEÉSBE FULLAD, DE RÖG-VEST MEGRESTELLI

a magány elgázoltjai — ilyennek is kell lenni — mi, a végelcsüggedés óráján, a keserűség elcsurranó epéjével a száznak minden percében. Szégyellni sincs kinek nekiékelve színarany lábközöd a trónusod aranyzikk-lájának ott, ahol vagy. Igen, igen, hallod-e?! Nem bánom, ha hallod is, én Igézetesem; és ha a tuskó füleddel nem hallod, mert hogy belül olyan színarany-tömör a szerkezete, hát azt se bánom, ha egyenesen a vágásoddal hallod, a vágásoddal a beleélvezésig! igenis *nekiékelve* lábközöd

azt! azt! a farod aranypárnájának, hányszor-de-hány-szor nem! Megígérted! Igenis meg! Nem ígérted-e, fellelkezve az enyémre és kirángatózva, elélvezéskor?! Hogy! Megelevenedsz! Igazándiból! Arany-remegős-libabőrösen! Igazándiból! Hogy alászállsz! Rámkulcsolódsz! Rámzárulsz! Összekattansz velem, bilincsed a bilincsemen! Rúgkapálhatsz is, ha jólesik. Rúgj! Magasra, te, mint a cigánylány, ne törődj az árokszéli csillagokkal! Hörögj! Visíts! Ütemesen, te ütemesen! Most, most: fulladozzál. *Fulladozzál! Sikoltsd el! Sikoltsd ki! Sikoltsad világgá!* Elevenedj meg! Aranykirálynő!... TENYERÉBE TEMETI ARCÁT. CINIKUS HANGVÁLTÁS

Hogy nincsenek gátlásaim? Miért is volnának? Ki előtt hallgassam el? Ezelőtt a baromjóság rézarany ötvözet előtt, akit ha beolvasztanának a hatvan kilójával, akkor se lehetne süketebb...?! Ki előtt hallgassam el?!

mert néha olyan barom az ember, hogy rászédettebb a jószágnál, amelynek pásztori őrizője. Maga-bolondítója. Van egy jó márványa, tudja, hogy ebül szerzett jószág, s ki tudja, félig lopottas is tán, jól csapott olcsó vásár. Hát vigyáz rá. Mindig rajta a szeme. És belebolondul a márvány csöcse, a márvány segge a hosszú, telt combja-sólyája. A márvány mindene. Egyem neki

beleesik a hülyéje. Fülíg. Bele! A hülyéje! A hülyéje! Ahelyett, hogy végighasítaná tetőtől-talpig, nyaka-só-tartójától, a segge lyukáig, és akkor láthatná. Az ásványi metszékét. A szemcseszerkezetét. Az erezetes repedéseit, a csigákat benne, a zsúrlót, a zárványait

hogy *márvány!* Hogy élettelen dög márvány a dögje; meg ez is, az enyém: hogy élettelen dög arany a dögje, nincsenek testüregei, testnyílásai, testmelege, testisége... Hát ez előtt tartóztassam magam, ügyeljek a nyelvemre, ennek tegyem a szépet, ezt ne hordjam le a sárga földig, ne is rúgdossam meg, ha kedvem tartja?!

KIRÚG FELÉ, DE ELBŐGI MAGÁT. PITYERKÉLŐSEN

nem sül ki a szemed, hogy nem *élsz?* Hogy nem olvadsz *elevenné* nekem?! Aranykirálynő! Szeretlek. Egész szívemből Téged szeretlek és senki mást

IMÁDSÁGOS ELÉBETÉRDELÉSSSEL

fogadom, ha megelevenedsz, lekoszlik rólam ez a mafla üzekedhetnék, és ugyan szeretlek majd, azzal a bensőséges, vallásos szent szerelemmel, ki minden pásztor igaz relióója, a Szerelem Vallás — és pásztor még gyöngédebben nem tentéltetett-apolgotott nincs rajtad kívül másom. Csak Te vagy. Erre megesküszöm. Ezt bánom, ezt keserülöm-lakolom minden percemben — miért is, miért is szeretlek ilyen gyötrelmesen...

ZOKOG. ÜRES SZEMMEL KÖRÜLBÁMUL — VISSZAROGGYAN

Senki-de-senki. Csak Ő

amióta megvettem, a többire rá se tudok nézni jobban az övé vagyok, mint Ő az enyém

Ha legalább volna egy vagy kettő... errejáróban... mindegy, hogy milyen göncben, kacattári gyúnyában, gyaloghintón vagy gyalogosan, úrnője híján rabnője, mindegy, hogy hányadik századból, s az anyagát se bánom, hogy milyen

csak eleven legyen

bronz. Márvány. Vagy gipsz

eleven!

Hászen eltakarodnék másfele, nem helyhez kötött mesterség, azért pásztorokodás, s újat kezdenék, de... visszaparancsol

visszaránt, és bűvös körében azt teszi velem, amit akar azt akarja, hogy imádjam. És én imádom

BÉKAKURUTTYOLÁS

Nyomasztó jelenlét, szerelemnek mindenütt jelenvaló hatalma — és létele Általad, bennem! *Mániám!*

elmém elborulása Benned, bomlott borulatának arany fénylése! Maholnap esedékes, művészies öngyilkosságom magam-elemésztő elepedésem sárga sivatagján.

AZ ÓRA HÁRMAT ÚT. MÖGÜLE — BALRÓL — ELŐLÉP BÉKÁCSKA, A ZÖLD LÁNY. KEZÉBEN KISBÉKA

Sivatagodat benépesíteni — itt vagyok én.

Békácska!

Úgy nevezted.

Békácska
Ádám
Békácska

Ádám Golt! Egyszer-volt, hol-nem-volt!
 Békácska Volt. Egyszer-van, hol-nem-lesz.
 Ádám Nicsak! Nocsak. A Békácska.
 Békácska A békámról neveztél így —
 Ádám A Békusz —
 Békácska Békafogó Lány volt a becsületes nevem, azzal mintá-
 zott a szobrász; ezzel ni —
BÉKÁJA FICÁNKOL A KEZÉBEN
 — még a zöld korszakodból.
 Ádám Igen... Akkoriban bronzokat gyűjtöttem; szép patiná-
 sokat.
 Békácska Zöld Lánynak hívtál hűvös-udvariasan, még az első
 időkben. Akkor még magázódtunk.
 Ádám „Magázódtunk”...?!
 Békácska Aztán kivetted a kisbékámat a kezemből, és elkezdted
 becézni.
 Ádám „Becézni”...r!
 Békácska Becézni. Úgy, hogy — — — Békácska.
 Ádám A Békusz! A kis bronz! Meg is vagy még valahol, ha
 vagy.
 Békácska Egy szavadba kerül és megint — *vagyok*.
 Ádám Nono. Lassan a testtel, kis bronzocska. Én azt a szót
 nem mondtam ki.
 Békácska Ki sírt olyan keservesen? Hogy *legyek*?! Elkergetsz?
 Nincs egy jó szavad?!
 Ádám **MORCOS-HARAGOS**
 Egyedül akarok maradni. A gondolataimba akarok mé-
 lyedni!
 Békácska Azért — hát azért nem!
 Ádám Mit „azért”?!
 Békácska Azért nem túrsz gondolatolvasót magad körül.
 Ádám Ha tudni akarod: azért.
 Békácska Gondolataid lesőjét...
 Ádám Vidd innen azt a brekegő masinát. Vidd innen a béká-
 dat!
 Békácska A kisbékámat, amit épp kifogtam?
 Ádám A brekegése zavar.
 Békácska Hiszen nem is szól!
 Ádám De elbrekegheti magát. Eredjetek.
 Békácska Olyan jámbor.
 Ádám **IDEGESEN**
 Nagyon rég volt. Nem emlékszem. Az se biztos, hogy
 én voltam, akire te úgy emlékszel, mintha azt mondta
 volna —
 Békácska „Zöld Lány! Gyönyörű Kis Bronzom! Kis Plasztí-
 kám...!”
 Ádám **GÉPIESEN, KIFEJEZÉSTELENÜL ISMÉTLI**
 Zöld Lány... Gyönyörű kis bronzom... Kisplasztí-
 kám —
 Békácska „Elevenedj meg! Ölelj meg, hamar! Nem élhetek nél-
 küled!”

Ádám No de már azt, hogy „nem élhetek nélküled” — hogy én! . . . Ezt semmiképp sem . . .
Békácska Még meg sem elevedtem jóformán és már öleltelek. „Hamar, hamar, hamar!”
Ádám Elhamarkodtam a dolgot.
Békácska Szép dolog, egy szegény bronzleányt elcsábítani, mondhatom.
Ádám Nem tartozik ide.
Békácska Egy szegény bronzleányt, akinek annál a bronz szűzhártyájánál nincs egyebe —
Ádám Meg a békájánál.
Békácska Meg a békájánál! Hát aztán? Mi kifogásod a békám ellen?!
Ádám Hogy kuruttyol.
Békácska És te?! Te — horkolsz.
Ádám Békusz!
Békácska Egy szegény bronzleányt! Megrontani, tizennégy évesen . . .
Ádám Tizennégy? Nem kettőszáztizennégy?! Tudtommal antik vagy, hiteles régiség!
Békácska HÜPPÖGVE
De. Kettőszáztizennégy.
Ádám Ne mondj ilyeneket.
Békácska Akkor is!
Ádám Még a szívverésem is elállt.
Békácska Ilyen csibész! Az is bolond, aki neked megelevenedik!
RAKOSGATNI KEZD
Ádám Ne bolondulj, Békusz —
Békácska Ilyen betyár!
Ádám **KÖRÜLMUTAT**
Ne dilizz, látod, mennyi tenger dolgom van ebben a kereskedésben . . .
Békácska **AJKBIGGYESZTVE**
Ebben a jó-helyen-kereskedésben . . .
Ádám Azt se tudom, hol áll a fejem —
Békácska Majd én megmondom, hol áll a fejed, a tenger dolgod közepette. Azon, aki elcsavarta — ott-la! azon-e! — az aranykirálynődön jártatod az eszed.
Ádám Pofleves lesz.
Békácska A félév alatt, amíg megosztottam veled a pásztorkodás gondját, kitanultam a mesterséget. Képelem, most is. Amennyi súlyos lebzselni-, lófrálni-, ténferegnivalód van, hát leszállhat a valamid!
Ádám Ne rikácsolj, Békusz, te csak ne rikácsolj.
Békácska Nem tudom, mi büdösebb, a kalyibád vagy a szád — ha másnapos vagy.
Ádám Ennek legyen vége! Elhallgass, Békusz, nem szeretem, ha pocsék szájú vagy, nő létedre — amilyen finom lelkűnek hittelek, a porontyodról ítélve.
Békácska Pocsék szájú: én?!
Ádám A Zöld Korszakom volt . . . Eltemettem
Békácska Ádám!

Ádám Nem szeretem, ha pocsék szájú a múlt; és általában: nem szeretem, ha megelevenedsz.

Békácska Nem szereted, ha...?!

Ádám Jártok a nyakamra. Jöttök, vartyogtok nekem.

Békácska Jobb így, az epekedés sárga sivatagában pásztorkodnod, fanyar-magadban, magad is fél ember, fél jószág? Nem volna jobb...?!

Ádám Nem, nem volna.

Békácska Már kezdel a birkáidhoz hasonlítani...

Ádám Nem volna jobb, ha mondom!

Békácska Amíg élek, tizennégy éves leszek, azt a kettőszázat leszámítva. Miattad van ez az én szegény életem eleven gondja, amit a nyakamba vettem, nélküled ma is ott játszadoznék a medencém peremén, a bronzbékámmal —

Ádám Vissza a gyűjteménybe.

Békácska Könyörülj.

Ádám El veled!

Békácska Úgy játszadoznék!...

Ádám A BOKOR ALÓL KIKAP EGY BORJÚBŐRBE KÖTÖTT FÓLIÁNST, ÉS HOZZÁVÁGJA
A gyűjteménybe, ha mondom!
ZÖLD LÁNY AZ ÓRA MELLETT JOBBRA EL BALRÓL FELDERENG A LILA LÁNY. PIPES-KECSSEKEDŐ ÖNTŐ MOZDULATTAL KORSÓT TART A VÁLLÁN — A KORSÓ SZÁJA LEFELE FORDUL
FEL, A KIRÁLYNŐNEK

Ádám Látod?! Én Aranykirálynőm! Látod, miféle népség kínálkozik-kelletőzik: szerelmi pótléknak, helyetted? Azzal a mindenféle zszibogón összekeresett bohapiac életével, a pocsék szájú condrája, a bronz is gyanús, és nem is igazán kisplasztika, csak amolyan diribdarab. Levélnehezék. Lepkefing!... Fúj. Akkor már sokkal inkább. Ezerszer inkább az önmardosás. A magam-babrálása. A földre öntött mag megszégyenülése.
AZ ÓRA NÉGYET ÚT
A veled való szerelem lehetetlenségének kárhozata betegségé — a belebetegedés beteges fantáziái. Inkább. Akkor már.
KIKÖP
A fenébe is!... Miért nem elevenedsz meg?!
FORRÁSCSOBOGÁS FELERŐSÖDŐ HANGJA
Ha!... Megelevenedik. Moccan. Valami moccan.
Szomjadat megüdíteni — itt vagyok én.
Kiskorsó! Volt, egyszer-volt, hol-nem-volt...
Volt. Egyszer-van, hol-nem-lesz.
Te vagy — vagy a szellemed?
Melyiket szeretnéd.
Korsócska!
Úgy hívtál.
Mintha a földből teremtél volna elő!...
A földből én.

- Ádám* Korszós! Nicsak! Nocsak.
Korszócska A korszómról nevezted így. Forrás volt a becsületes ne-
vem, forrásnak mintáztál a szobrász; ezzel ni —
**MAGASRA TARTJA. A KORSÓ LILA FÉNYBEN FEL-
TÜNDÖKLIK**
— még a lila korszakodból.
- Ádám* Terrakottákkal kereskedtem. Az ilyen fénymáz, telt
keblű, lant alakú lányok kelendők voltak a bőrkeres-
kedők között a tanyákon. Csak azt nem sóztam el, ame-
lyiktől nem tudtam megválni.
- Korszócska* Nem is!... Lila Lánynak jegyeztél be a katalóguson,
és oly szertartásosan bántál velem, mint valami gögös
dámával.
- Ádám* A gögös volt a divat a századelőn, s akkoriban dámákat
szüreteltünk. Búskomoly szenvedések! Nosztalgiaik!
Korszócska Nem tudom, mennyi volt a divat belőle, a tiédből, de
annyi szent, majd kinéztél rajtam azt a búskomoly szem-
medet. Amíg egyszer, egy szép napon —
- Ádám* Ha szépnek nevezhető a nap, amikor hogy öngyilkos
akar lenni — a jó barátok mindenféle rágalmakat ter-
jesztenek az emberről.
- Korszócska* Azon a bizonyos szép napon —
Ádám Van kimutatásod róla? Elismervényed? Nem emlék-
szem.
- Korszócska* Amikor kivetted a korszómat a kezemből — megcsókolt-
tad a helyét, ahol a vállamon nyugodott — és nagy vi-
gyázatosan magyarázni kezdtél...
- Ádám* Kétlem. Csodálom!
Korszócska Hogy ez az én korszóm az élet forrása; hogy a neveté-
sem annak a csobogása...
- Ádám* A szimbólumok divatja volt, metaforákban beszéltünk.
Talányos-képletes beszédben, lányosképzőben. Csak be-
legabalyodni. Hínáros az egész, hínáros! A Lila Kor-
szakom volt, hova is tettem azt a kis eszemet.
- Korszócska* Meg hogy — — — Vég nélküli magyarázatokba fog-
tál arról, hogy...
- Ádám* Mit még?!
- Korszócska* Máskor meg: hogy ez az én kiskorszóm az Olajkáros
Korszója, a Teremtő Eredet. Meg hogy azért nyalja-
falja-magasztalja Salamon az Énekek Énekében az Ő
Szerelmesének olajos korszóját, melynek pereme perse-
lyes-izsamos, szilkéje ajakos-sikamos meg mindenféle,
mivel —
- Ádám* Nem emlékszem —
Korszócska **KORSÓJÁT A LÁBA KÖZÉ VESZI, VAGINA-FOR-
MÁN ÉS NAGYOKAT LÖK VELE**
Az eredet titka benne, az újjászületésé! Hogy rántsa-
lak vissza a szakadék széléről, elevenedjek meg —
- Ádám* **ELTAKARJA SZEMÉT**
Nem emlékszem semmire —
- Korszócska* Elevenedjek meg a karjaidban, és fogadjam méhembe
a gyermekedet. Mert igen rádjött a megújulhatnék.

Ádám Sem mire! Nem én!
 Korsócska Nem emlékszel sem mire?!
 LÁBA KÖZÜL KIKAPJA KORSÓJÁT ÉS FELÉ-
 NYÚJTJA
 Ne. Szagold meg.
 Ádám Ez semmiképp sem lehet igaz, annál sokkal jobban fél-
 tettem a fénymázat rajtad. A terrakotta lány, ha teher-
 be esik — fénymáza megráncosodik, bőre lepattog, el-
 pikkelyesedik. Sömrös lesz. Amitől istenments.
 Korsócska Hát ezért rántottalak vissza a szakadék széléről?!
 Ádám Jóvátehetetlen tévedéseim egyike volt, nem az első,
 nem az utolsó.
 Korsócska Mert neked soha nem volt egyéb az asszony. Csak a
 fénymáz. A bőr. Ne legyen ráncos, ne legyen sömrös,
 istenments. Tartsa az árát. Lerázni. Kupeckodni vele!
 Ádám Kikérem magamnak: műtárgyakkal kereskedem.
 Korsócska Az epidermiszéig hatoltál, az epidermiszéig, amit nyal-
 tál-faltál ott, ahol érted, alighogy megelevenedett. De
 hogyan *emberszámba* vedd?! Azt — soha!
 Ádám Velem ne feleselj.
 Korsócska Ópásztorsága! Mert neki mind csak csupa egy-kutya —
 Ádám Velem itt ne ordibálj!
 Korsócska Némber. Vászonsceléd. Eszkimófeleség. Asszonyi állat!
 AHOGY KIADTA A MÉRGÉT, SÍRDOGÁLNI KEZD
 Ádám Van egy lyukas panaszládám, az ilyeneket oda bedob-
 hatod írásban. Az úgy továbbítja a szemétdörmbe,
 hogy a szemem elé sem kerül. Fene essen beléd. Mit
 akarsz? Miért jöttél? Szemrehányást tenni?!
 Korsócska Mert nem tudok *nem élni*, ha már egyszer megeleve-
 nedtem; és mert... amilyen ostoba *liba* vagyok... amily-
 en *liba* vagyok, ne nézz rám... én téged még mindig
 — — — Ádám!
 Ádám Liba.
 Korsócska Szegény barátom a szakadék szélén.
 Ádám Mért jöttél, minek, minek?!
 Korsócska Hogy visszarántsalak a *másik* szakadéktól, te kergebir-
 kája; eleget éltem veled, kiismertelek: amilyen mámo-
 rosan beleszédülni készülsz.
 Ádám „Beleszédülni”?!
 Korsócska Beleszédülni. Hogy elkövesd a jóvátehetlent, megint
 és megint.
 Ádám Huncut a nevem, ha értem.
 Korsócska MAGÁNKÍVÜL
 A fénymáz már nem is jó?! A bőre aranya kell neked:
 a bőre, mert *arany*?!
 Ádám Takarodj.
 Korsócska KÖNYÖRGŐRE FOGJA
 Itt akarok maradni veled. Megitatlak az Élet Vize For-
 rásából. Szeretlek.
 Ádám Ökörség. „Az Élet Vize”. Vissza a gyűjteménybe.
 Korsócska Övni, melengetni. Esténként csillagot számlálni. Veled!

Ádám „Csillagot számlálni”... Irodalmias kis-tyúkok beszéde.
 Tűnjön el kegyed, de mindjárt.
 Korsócska Ádám!
 Ádám Uoááh... Még elhányom magam.
 Korsócska Gyermekeket akarok tőled!
 Ádám A gyűjteménybe!
 Korsócska Lányanya akarok lenni. Gyermekeket fogadok tőled a
 méhembe!
 Ádám A „méhébe”. No lám. A Naccsága. Mért nem mondja
 meg magyarul, hogy akar egy jót tekerni. Kefélni!
 Korsócska Pitykézni?
 Ádám Kamatyolni!
 Korsócska Etyepetyélni?
 Ádám Subázni! Ingyombingyom! Hahaha! Uhaha! Bruhahaha!
 Korsócska A BOKOR ALÓL FELKAP EGY FÓLIÁNST MAGÁRA
 Vigyázz! Ez törékeny!... Terrakotta vagyok.
 Ádám A lomtárba!
 A FÓLIÁNST ELEJTI. LILA LÁNY AZ ÓRA MEL-
 LETT JOBBRA EL. A FORRÁSCSOBOGÁS ELVÉSZ.
 MÍG ÁDÁM BESZÉL, BALRÓL CSAKHAMAR FEL-
 TETSZIK HEGYIKRISTÁLY. MAGASRA EMELI A
 KRISTÁLYGÖMBÖT ÉS — VILLÓDZVA EZÜSTÖLŐ
 FÁTYLA MÖGÖTT — MAGA IS ÁTTETSZŐ KRIS-
 TÁLYÜVEG
 Ádám FEL, A KIRÁLYNŐNEK
 Látod?! Én Aranykirálynőm! Látod-e?! Miféle urasá-
 goktól levetett lotyók pályáznak arra, ami csakis és
 csupán a tiéd! Mondjam-e, hogy repedt; de ne hidd,
 hogy csak amolyan repedszarkú; nenem! Végig! Repedt
 volt, úgy vettem, két darabban, végighasadva — on-
 nan tudom, hogy én ragasztottam össze. Előtte nem
 titka, olyan, amit a sírba vinne és én me tudnám. Hogy
 csempe! És ez a csempe terrakotta meri hozzád mérni
 magát, ez a túlégetett-odakozmált agyagpiskóta, feltol-
 ni, a lila fénymázával, ez a... ez a Csobolyós! Már meg
 elvenne tőled, már meg bitorolná: bitorolná azt, amit
 más iránt nem is érezhetek, csakis és csupán irántad.
 Féltékenyek. A lomtár! — — — Hát nem érted: nem
 érted?! Nem tudom megállni, hogy ne érezzem, amit
 érzek; mennél tovább bámullak, annál inkább bele-
 olvadsz a tündökléssel, mennél holtabb-hidegebb
 vagy, annál inkább magadhoz láncolsz —
 AZ ÓRA ÖTÖT ÜT
 — amióta rádemeltem, nem tudom levenni rólad: sze-
 men tiportál. A szememen tiporsz! Letenni rólad, le-
 mondani? Nem tudom. Nem tudom akarni. Nem aka-
 rom tudni! Értsd meg. Meg kell elevenedned. Onnan
 le kell rohannod. Meggyógyítanod-megölelned, ha még
 életben akarsz találni: életben találni pásztorodat, aki
 mind a sírig őrződül szegődött...!
 ÜVEGHARANGOCSKÁK CSENGÉSE
 Megindult rajta... Meglágylt. Jól beszéltem. Fordul.

Idefordul. Elevenedik már! Letekint! Moccan! Biccen!
A diadémós fésűje! A sarupántja! Megrebbent... él!
él!... Aranykirálynóm!

Hegykristály Elpiszkált sebedre gyógyíthatatlan magyarázatot csepegtetni — itt vagyok én.

Ádám Volt! Egyszer volt, hol nem volt!

Hegykristály Volt. Egyszer van, hol nem lesz.

Ádám Hegykristály!

Hegykristály Csak megismertél!

Ádám Az Átlátszó Lány!

Hegykristály Csúfnevemen — goromba nyíltságomról.

Ádám Minden áttetsző, absztrakt és színek nélküli. Ultima maniera.

Hegykristály Hogy hátha kíváncsi vagy titkomra, amit sohasem árultam el, de most meggondoltam magam.

Ádám Meggondoltad?

Hegykristály Mások sokért nem adnák.

Ádám Ismerem kópéságaidat. Nincs az a cigány, aki ne mondaná: belelát a sors könyvébe.

Hegykristály Bele. A sötétben. Én — *belevilágítok*.

Ádám Kristályka!

Hegykristály Úgy becéztél. Hűvös-hivatalosan eleinte Jövendőmondónak jegyeztél be vagy tán Kristálynézőnek, nem is tudom —

Ádám A jóstehetség a Vízöntő jegyében. Nem érdem. Jövendőmondó Kristálynézőnek: erről —
MAGASRA TARTJA A KRISTÁLYGÖMBÖT. ÉGŐJE FELGYULLAD, S ZÖLDJÉT VÖRÖSSEL VÁLTOGATJA. VILLOGÓJA ARCÁBA VILÁGÍT
— de mikor ezüstölő fátylamnak mögéje pillantottál s láttad, hogy magam is az vagyok, hegyikristály: bizalmaskodni kezdted.

Ádám Nem ismerek magamra.

Hegykristály Azt mondtad: aki belül is meztelen, kétszer meztelen. Szeretted ilyen áttetszőnek-átlátszónak.

Ádám Az Átlátszó Lány... Vagy emlékezetem vakfoltjára esel, vagy soha nem is voltál benne. Adj valami támpontot.

Hegykristály Az Átlátszó Lány. Belülről nézni a szeretkezést. Ha a szemed nem csukódik le *akkor*, magától, azt is láthatad volna: odamutattam. Feltaláltad azt a perverziót, hogy —

Ádám Ne is mondd. Ez nem olyan, ami rámvall.

Hegykristály Sokszor van úgy, hogy... kihagy az emlékezeted?

Ádám Soha.

Hegykristály Az alexandriai könyvtár, égés után.

Ádám Soha!

Hegykristály Ezüstölök még?

Ádám Édes istenkém, ki nem üstöl-füstöl-ezüstöl mainapság, ha tudja és megengedheti?! Persze-hogy-persze, tiszta sor.

Hegykristály Kristálykádra? A te tisztádon-tisztádra: néhanapján?

- Ádám* Soha.
- Hegykristály* Emlékszel-e?
- Ádám* Soha!
- Hegykristály* Akkor minek is mondjam, hogy mi vár rád...
- Ádám* A kristályosodás korszaka volt, a betetőzése.
- Hegykristály* A tisztázásé. A rendszerezésé.
- Ádám* A rendszeralkotás divatja volt. Bölceletben és politikában.
- Hegykristály* KRISTÁLYGÖMBJÉT MUTATJA
Belemeredtünk a gömbbe; merthogy milliom élvel-lapjával, kárbunkulus hexakiszoktaedron csiszolatával olyigen formázza és ha akarom, olyigen nagy a hasonlatosság. A Bölcsék Köve!
- Ádám* TÁNCOL
- Hegykristály* Akarom-formán minden azt formázza, ami akarózik. Bölcsesség Széke! Csudaság Hombárja!
- Ádám* TÁNCOL
- Ádám* Ez a voluntarizmus.
A megdönthetetlen; a megmásíthatatlan. Világnézetnek csudabogár, de jobb híján.
- Hegykristály* Állandósági Tényező a Mindenségben! Fény! Fény!
- Ádám* TÁNCOL
- Ádám* A pozitivisták szuppozitivizmusa — a gnosztikusok paragnóziája — a neoszkolasztikusok szkoliózisa: gerincferdülés. Ülögümőkór. Golyva, Gangréna. Monofiziták-monotonisták-neotomisták-neofizimiskák. Szép kis társaság.
- Hegykristály* Minden értékek aláértékelése! Szériagyártásban, szegénység!
- Ádám* TÁNCOL
- Ádám* Martinászok, olvasztárok. Minden hatalmat az úgazdag agitátoroknak.
- Hegykristály* A tudományosan rendszerezett irigységtudomány. Vulkánon üldögélő milliárdosok!
- Ádám* TÁNCOL
- Ádám* Tribunok — népakaratilag szólva. A jó csipőficam mindig operálhatatlan a történelemben.
- Hegykristály* A szükségyszerűség földindulása! Omlás! Omlás!
- Ádám* TÁNCOL
- Ádám* A hegy a garancia.
- Hegykristály* A fogalom teljessége, amelynek fogalmába a teljesség fogalmilag beletartozik! In Excelsis!
- Ádám* TÁNCOL
- Ádám* A karját nyújtja, de csak a kisujja kell.
- Hegykristály* Csészealjáról, repülőközelben, egy körülhajózhatatlan dimenzión!
- Ádám* TÁNCOL
- Ádám* A monadizáló Mona Liza, metaszolipszizmus, matagrabolizmus, pánpszichologizmus — a dromodarianizmus protomosolya.
- Hegykristály* MEGÁLL A TÁNCBAN. NAGYOT SZUSSZAN
Eljátszadotunk.

Ádám Hány összeomlasztott kártyavárat mondjak? „Nem jó! Nem jó!”
Hegykristály Nem mondhatod, hogy nem ütöttük el jól az időt.
Ádám Hát azt elütöttük. Jól, mondhatom.
Hegykristály Kékharisnyás lábam csókolgatója! Ha nem tudnám, hogy az eszemet raboltad ki — szívbrablónak neveznék.
Ádám A kék korszakom volt. A kék lovak tornya. A halottak szigetének hegedője. Nem szenvedhettem.
Hegykristály Haha! . . . Teljes finalitással! A végső szó! A végső szó!
Ádám Soha nem mondtam ki.
Hegykristály A varázsszó!
Ádám A számat el nem hagyta.
Hegykristály Nem volt a Bölcsék Köve. Más volt. Sorskristály —
Ádám Kristályok sorsa —
Hegykristály A jövődő mondója és mutogatója. Fürkészni hosszan, mint régen? Beletekinteni a kristálygömbbe? Akarod?!
Ádám Én?! Soha.
Hegykristály A katasztrófa-lavináidat?
Ádám Képzelt katasztrófák.
Hegykristály A boldogság gátfutását? Azét, amelyiken a nyakadat töröd?!
Ádám Az öncsalás agyvelőnk életműködése.
Hegykristály Ahányszor veszedbe rohansz?! A kristálygömb az idejét nem mutatja, csak azt, hogy közel van.
Ádám Megbabonáztátok a szerencsémét. Te is! Te is!
Hegykristály Én?!
Ádám Pedig tele vagyok szerencsével. A tenyerem. A genitúrám. Utoljára próbáltátok. Te is.
Hegykristály Eddig távol állt tőlem a rontás. De *eztán* . . .
Ádám Időfecsérlő üvegnő. Átlátszó vagy, és ingerelsz.
Hegykristály Ezüstfátyulasan ha kihúzom magam, még mindig vagyok olyan, mint akárki. S te — te becserélnéd egy lopott aranypalástért . . . Még ha platina volna!
Ádám Mindjárt cserepekben szednek össze, seprű végén, személtlapátra.
Hegykristály Ugyan hevesen burjánzanak a virágdudváid a kalyibád körül, ugyan hevesen!
Ádám Hordd el magad.
Hegykristály A földre öntöd a magodat. Előtte. *Attól!*
Ádám Mégis itt csörömpölsz?!
Hegykristály Lekushadsz előtte, úgy öntöd a földre a magodat. Előtte! *Attól!*
Ádám Még mindig . . .?!
Hegykristály Attól burjánzanak a dudváid a kalyibád körül, azzal öntözöd!
Ádám Hordd el az irigy üvegképedet!
Hegykristály Láttalak! Láttam!
Ádám Hordd el a maradhatnékod!
Hegykristály A gyalázatod kizöldül körülötted, és te még öntözöd.
Ádám Elhord a kúrválkodhatnékod, te fehérmájúság!

- Hegykristály* Orgazdának álltál, lopott holmikkal kereskedel. Én becsületes lány vagyok és tiszta!
- Ádám* Minta érték nélkül. Én raktalak össze. Egy láda üveggolyó közül, a kristálygömbödet: magam válogattam; onnan való.
- Hegykristály* Ádám! Ádám!
- Ádám* Az ilyen matematikuslány-féle. Még az ágyon is számolnivalója támad.
- Hegykristály* Ádám!
- Ádám* Mi a bánatot akar az ilyen, ez a Tavalyi Hó Kísasszony, mi a bánatot akar?!
- Hegykristály* Süket fajd. Hozzád beszélek! Ej — a dürgés üdeje. Rám se néz. Jobb sorsára hagyni, ha egyszer mindenáron a vesztébe rohan.
- HEGYIKRISTÁLY GÖGÖSEN JOBBRA EL. AZ ÜVEGHARANGOSKÁK CSENGÉSE ELHALLGAT ÁDÁM TEHETETLEN DÜHVEL, SZÜKÖLVE NÉZI ELVONULÁSÁT, ÉS CSAK AMIKOR ELTÜNT MÁR — AKKOR TÖR KI BÉNULATÁBÓL. A BOKOR ALÓL EGYMÁS UTÁN KAPDOSSA KI A FÓLIÁNSOKAT ÉS VAGDOSSA UTÁNA
- Ádám* Adok én neked. Adok én nektek. Süket fajdot. Orgazdát. Hányan jöttök még, hányan háborgattok?! Elin tézlek én, ne félj. Ahányan vagytok. Eltemetett korszakok. És most ezek a korszakok akarnak engem eltemetni?! Lakatot a lomtárra!... Előkeresem a jó lakatomat a lomtárból, és ráteszem a lomtárra. Többé nem kószáltok el nekem... Elgazdátlanodott holmival: lehet. De hogy lopott holmival! Hogy orgazdálkodást folytattam: én!... Ez is. Magam ragasztottam acetáttal az üveggolyóját a markába. Annak a hitvány üveggömbnek az eszében soha senki sorsa, jövődjé — vesztéberohanása meg nem fordult, nemhogy az enyém. Gyalázatosok. Milimárik. Cafkák. Sárkányok, gyalogsátánok, valahány falurondája csak van. Kihozni az embert a sodrából. Nézzenek oda!
- AZ ÓRA HATOT ÚT. ARANYKIRÁLYNŐ FOKRÓL FOKRA MEGELEVENEDIK. MINDEN EGYES ÜTÉSRE ÜTEMESEN MOCCAN, REZZEN; FELENGED ME REVSÉGÉBŐL, ÉS ELTELIK ÉLETTEL. VÉGÜL — ANÉLKÜL, HOGY LETEKINTENE A DOHOGÓ ÁDÁMRA — ELMOSOLYODIK
- Ádám* De ha egyszer megdühödöm és berontok hozzátok azzal az én súlyos. Veretes. Vagyont érő. Eredeti toszkán. XIV. századi mives kalapácsommal, hát. Tudomistenem. Úgy még lomtár szétverve. Olyan haddelhadd még nem volt. Meg nem állok, amíg apró diribre-darabra törve, ott nem hever az egész csürhéje, összeragaszthatatlanul. Hát úgy hozzatok ki a sodromból.
- Aranykirálynő* Pásztorom! Pásztorom! Őriző pásztorom!
- Ádám* BALRÓL, AZ ÓRA TÖVÉBEN, AHONNAN ÖKLÉVEL FENYEGETVE FEGYELMEZTE GYÚJTEMÉNYÉT.

MINT A VILLANYÁRAM ÜTÉSE — ÚGY ÉRI A SZÓLONGATÁS. HÁTRÁLVA VISSZATÁNTOROG A SZÍNPAD ELŐTERÉBE; FELTEKINT

- Aranykirálynő Nem vagyok olyan bizonyos benne.
Ádám Meghallgattál!
Aranykirálynő De ha az az érzés, amit ilyenkor érezni szoktak, az az Érzés — akkor: meglehet.
Ádám Élsz!
Élek.
Ádám Szédülök. Abba kell belefogódnom, ami imbolyog velem! Szent Habakuk. Ilyen aransárga korszakom még nem volt.
Aranykirálynő De vajon élek-e?!
Ádám Hogy élsz-e?! Most vagy életed virágjában!
MEGTÁNTORODIK
Teremburátokat. Lábak, lábak. Összegabalyodnak, mint a részegek. Életemben először van úgy, hogy nem udvarolok, hanem... lángolok. Lángot fogott a szerelmem. Megjártam.
Aranykirálynő Igaz, abból bontakozom; de ha az a gémberedett zsidóbadtság az, aminek mondod, akkor nincs semmi a mindenségben, ami mindenestül —
Ádám Szólj hozzám!
Aranykirálynő Ami mindenestül élettelen...
Ádám Nézz rám!
Aranykirálynő TEKINTETE A VÉGTELENSÉGEN
Ki szól?!
Ádám Én! Én! A pásztor!
Aranykirálynő S ugyan miért néznék rád? S kire? Be sem mutatkozta.
Ádám Ádámod volnék...
Aranykirálynő Ádám. Ismerős.
Ádám Megismertél, ugye?!
Aranykirálynő Bárdolatlanságodról. Te sem sokat foroghattál körülünkben, barátom, ha rangunkat-címünket megadni felejtetted, s bennünket megfelsegezni mulasztol.
Ádám MÉLY BÓKKAL, FÉL TÉRDEN
Te Uralkodói Szent Felséged! Fejedelmi Hölgyl! Aranykirálynő!
Aranykirálynő LEPILLANT RÁ
Felkelhetsz.
Ádám NEM MOZDUL GESZTIKULÁL, KÜSZKÖDIK, DADOG
Aranykirálynő Nos?!... Ebből nem sokat értünk, gyermek. Ha szuplikáció, könyörlevél avagy esdeklő felfolyamodvány és nyelved nehezen forog, írásban is felterjesztheted, barátom.
Ádám Iii... írásban — — —?!
Aranykirálynő Feltéve, hogy nem vagy szellemileg írástudatlan elmaradott.

- Ádám* **FELÁLL**
Aranykirálynőm!... Ha... Hatán leszállnál!...
- Aranykirálynő* Leszállni? Innen — hozzád?! Vakmerő!
- Ádám* Ha leereszknédnél!...
- Aranykirálynő* Leereszknédni, „hozzád”, képletes értelemben, mondod?
- Ádám* Létrán.
- Aranykirálynő* „Létrán”?!
Ádám Már mióta! Ott őrzöm a hátadnál. Támasztottam.
- Aranykirálynő* Mit nem merészelsz...!
- Ádám* Támasztottam régen. Megyek, fogom a létrát —
- Aranykirálynő* Tapodtat se!... Szerencséd, hogy csecsemőt sem nem tekintünk államjogilag felelősségre vonhatónak, sem nem veszünk emberszámba, és kisebb gondunk is nagyobb, mintsem hogy. Gögicseléseddel még az ellenkező hatást sem éred el. Érted? Még az ellenkező hatást sem. Szűnj meg. Zavarsz.
- AZ ARANY VILÁGTÉRKÉP TANULMÁNYOZÁSÁBA MÉLYED**
- Ádám* Ez — gögicselés? Én — csecsemő?
- Aranykirálynő* Hacsak úgy nem értelmezed a leereszknédést, amint nekünk kedves és hozzánk illő. Az Abszolút Jóindulat monarchikus elve érvényesül világunkban; vaskézzel kormányozunk, de a vaskéz is kimarjul néha és alálóg, lankadólagosan — nem mintha csókra nyújtjanánk...
NYÚJTJA
... létrán pipiskedő alattvalóknak —
ÁDÁM AZ ÓRA KIÁLLÓ ORNAMENSEIN FELHÁG, ÉS MOHÓN UTÁNAKAP; DE A CSÓK ELŐL ARANYKIRÁLYNŐ A KEZÉT ELKAPJA, ÉS EGY VONALZÓVAL A VAKMERŐ FEJÉRE KOPPINT
- Aranykirálynő* Kis lator. Hogyisne!... Hanem inkább arra gondolva, hogy nekünk uralkodóknak más játékkunk-jómulatságunk nincs is, mint ez. Könyörülni. Leszállni-leereszknédni. Ó, te: te csöppség...!
- Ádám* Csecsemő az imént — mármeg csöppség. Igazán!...
- Aranykirálynő* Nono. Kis durcás. Űkanyád lehetnék, csibém. Azzal a háromszáz-egynéhány évemmel, a huszonnyolcat leszámítva, amennyi vagyok — amióta hányódom s el-elheverdegélek palotáimban, tróntermek, hálólakosztályok márványkandallóin. Az én világom.
- Ádám* A te világod!
FELKAPASZKODIK
Érzem, érzem, a te világod illata árad aranybíbor köntösödből — ámbra! ámbra! — az ámbraillatodat, ha szegélyébe beletemetem arcom...!
- Aranykirálynő* Eredj lejjebb, engedd el, ereszd el, te csak ne lopjál ámbraillatomból, nem szeretem, ha hoppmesterünk távollétében betolakodó birkapásztor-álcás kalandor lovagocskák csókolják köntösünk arany szegélyét és komornánk is, sehol.
- Ádám* Űrnőm!

Aranykirálynő Szállj le s töröld-fényesítsd aranyamat, ahol láboddal rátapodtál.

Ádám Máris! Törölöm-fényesítem! Madarat fogathatnál velem. LEHUPPAN, S AZ ÓRA TALAPZATÁT TÖRLI-FÉNYESÍTI

Aranykirálynő NYÚJTÓZIK

Ádám Máig visszavágyom.

Aranykirálynő ELTŰNÖDVE

Ádám A te világod... Milyen volt az az élettelen háromszáz esztendő, amíg életre nem keltettelek: milyen?!

Aranykirálynő Még hogy te kellettél volna, életrekeltőmnék? Haha!... Du Schurke... Toi vilain!... You rogue... Cattiva roba!

Ádám Megbuktam belőle rendre.

Aranykirálynő Iskoláid...?

Ádám Gondosan kerültem. Csak a pásztorórákra jártam.

Aranykirálynő Mihez értesz?

Ádám Pásztorokodáshoz, őrzéshez... Mondd! Milyen: háromszáz álló esztendeig, bivaly-mozdulatlan, milyen?! Mondd el!

Aranykirálynő „Mozdulatlan”... „Élettelen”... „Álló”... Hát azért nem állt az, amilyen szaladós-elrepülő minden esztendő, s nem is volt olyan bivaly-élettelen, amíg tartott. Amilyennek a múltat ti élők képzelitek, ha belesüllyedtünk a tárgyakba, a temetőhantokba. Ki riasztott fel, ki nem: nem kutatom; de az élet önteltségét nem adta belém.

Ádám Legutoljára például...?

Aranykirálynő Legutoljára? Hadd gondolkozzom.

Ádám S én meg hadd telepszem ide trónod oroszlánkörmös peremére.

Aranykirálynő Jó háromszáz éve már. Végeláthatatlan tükörgaléria mennyezetig érő márványkandallója peremén ültem. Szemközt, az oszlopsoros-ablakos oldal másik, mennyezetig érő márványkandallójának ugyanolyan párkányán, ugyanilyen órán: az Aranykirály.

Ádám FÉLTÉKENY IZGALOMMAL

Aranykirálynő Az Aranykirály?

Aranykirálynő Ott ültünk évszám, mozdulatlan; felelkeztünk formáinkkal s el-elkaptuk egymás pillantását. Hercegeink-hercegnőink eltáncoltak előttünk, tolongtak-tereferéltek, meg-megnyílt a főúri tömeg sorsfala, és a fejedelmi pár pillantása elégedetten állapotodott meg rajtunk. Nagyköveti fogadások, feketemisék. Közelgő viharok huzatában, forradalmak szelíd előszelében, négy-öt-hat évtized. Így ütöttük az órát, kongattuk a napokat, hajtottuk magunk előtt az időt, míg évszázaddá nem kerekedett.

Ádám Néztétek, s megállítatok mozdulatlanul!

Aranykirálynő MEGÉLÉNKÜL

Aranykirálynő Ne hidd!... Turpisság volt a dologban. Mert éjjelente könnyítettünk-lazítottunk pózaikon-tagjainkon, s ha

- biztonságosan elütöttük a holdas hajnali hármat, a királyi hálótermek horkolása volt a jel.
- Ádám* S akkor...?
- Aranykirálynő* Mi ketten, Aranykirályommal — leszálltunk óratrónusunkról, körülperdültünk, kacarásztunk-kergetőztünk, táncoltunk-tomboltunk, s volt úgy, hogy —
- Ádám* Úgy is volt?!
- Aranykirálynő* Volt bizony. Hogy meztelenre vetköztünk, színarany-meztelenre. Végigpróbáltuk a palota minden aranybrokát heverőjét, s mindeneket látó isten a tudója. Meg a mindenlátó tükkörgaléria. Egészen elállatiasodtunk, és kitomboltuk magunkat.
- Ádám* Féltékennyé teszel.
- Aranykirálynő* Háromszáz éve már!... Reggelre aztán újra ott fényeskedtünk arany-makulátlan s kifogástalan fejedelmi tartással, mint most! Így! Így! és buzgón elütöttük a nyolc órát: cinkos-egyszerre, ahogy a rugónk tüktetett...
- Ádám* Vagyis csaltatok!
- Aranykirálynő* „Csaltunk”?... *Éltünk!*
- Ádám* Megcsaltatok...
- Aranykirálynő* Istenőrizz, hogy ne *lettünk* volna! Ráhagytuk. Játsszának csak. Koronatanácsot, miniszteresdit, csillagkamarát, pápai kamarát, kamarillát. Ott voltunk őrhelyünkön, tudtuk, mienk az uralkodás, tőlünk való az Abszolút Jóindulat monarchikus elve, s hogy addig jó, amíg mi vaskézzel kormányozunk.
- Ádám* LESZÉDÜL A TALAPZATRÓL, S MINT A MACSKA, TALPRA POTTYAN
- Aranykirálynő* Ti...? Hát nem az eleven Élők: ti uralkodtatok?!
- Ádám* Psszt! Fiú! Bírom alattvalói hűségedet?!
- Aranykirálynő* Halálig!
- Ádám* Titoktartásodat?!
- Aranykirálynő* Mind a síríg!
- Ádám* Adnád-e életed, zálogul?!
- Aranykirálynő* Adom!
- Ádám* A titkok-titka az, amit most elárulok. A titkok-titka!
- Aranykirálynő* KÖRÜLLES
- Ádám* Ha másnap hiányzunk s nem vagyunk ott, ahol elhagytak, az univerzum rendje bomlik meg. Az univerzum rendje!
- Aranykirálynő* Ha!
- Ádám* Ez a mi titkunk bogozata. Ha mi tárgyak hiányozni találunk. Helyváltoztatásnak, azimut-eltolódásnak legkisebb jelét adjuk a kozmoszban. Legkisebb jelét! Világomlás. Érted-e, Ádám?!
- Aranykirálynő* VALLÁSOS ELÁMULÁSSAL, ELOSTOBÁLKODVA
- Ádám* Érttem.
- Aranykirálynő* Az igazi uralkodás gondja. Igazi gondja-terhe.
- Ádám* VAKSI BUZGALOMMAL
- Aranykirálynő* Csak tudnám, mi az a titok, amit most tudok.
- Ádám* Hinnéd, hasonlatos. Pedig! A királykodás több, mint a pásztorkodás. A csillag millió sugára. Hogy össze ne ga-

balyodjon, míg ideér. A szférák millió zenéje. Egyszerre induljon a hangok kiterjesztett rendje, szárny szárny mellett, csengés a bongással kart karba öltve. Hogy gömbölyű legyen az Összhang. Hogy ne legyen szakadó szem az idő fenékhálóján, amin elszökődőnek tárgyaitok és másnap a tű, a gyűszű, a szálló pernye, a gyaluforgács, ha csak egy szilánk is, ne legyen ott, ahova Dolga Tevője tette —

Ádám Aranykirálynőm! Amilyen nyomorulttá teszel szemembe tűző eleven káprázatoddal, oly süket fülekre találsz, ha azt mondd — *nem*; hogy holnap nem leszel ott, ahol ma vagy s azért — *azért nem* szállasz le hozzám.

Aranykirálynő A gályák, tele gabonával. Hogy kifuthassanak onnan, ahol tegnap lehorgonyoztak az időben. Viharaid. Hogy jókor induljanak arra, ahol a vízi koporsó tatjával lefordul: gabonástul. Földindulás, tengerrengés, szökőár. Menetrendre. Szigeteid tengerbeszakadása. Tűzköpő hegyeid kipöffenése. Hogy kövérre hízott katasztrófaid legyenek a megjelölt időben és az Évkönyvek, a Tacitusok világégésekben ne szűkölködjének —

Ádám Akkor meg?! Királynőm, arany kegyesem: a Te leszállásod nincs benne a megjelölt időben...?!

Aranykirálynő **AZ ÉG MEGROBAJLIK. TŰZGÖMBÖK RAJZÁSA, CSILLAGNYALÁBOK, VORTEXEK. VILLÁMJÁTÉK**
Hogy gömbhalmazok miriád kódében legyen *tátongás*, és a tátongásban lelje meg örvényét minden tejútspirál —

Ádám **LEKUPORODIK**

(Már kezdek félni tőled)

Aranykirálynő Világszilánkok rajzása. A quadrantidák. Az orionidák. A drakonidák — andromedidák. Karcoljatok, cikkezésként az egyetemes robajlás hanghatárán túl!

Ádám (Ti tárgyak többet tudtok, és tovább is tartotok)

Aranykirálynő Legyen görgeteg-kergetőzés!

Ádám (Ti tárgyak, amilyen nagyúri nemtörődömséggel csak *vagytok-léteztok* a vak világba bele...)

Aranykirálynő Jól mondd, a vak világba bele, de úgy ám, hogy ami szélről szálás boglyába szakadozik — annak a magja középpütt: freccsenjen, mint a kartács!

Ádám (A Létezés. Csontkoponyámon a kivacogó vigyor)

Aranykirálynő A hidrogénmáglyákat!

Ádám (Az még csak hagyján)

Aranykirálynő Nekiindítani a Keletkezésnek!

Ádám (Az, az! A Keletkezés... Örök szegényünk, hogy nem tudtuk megakadályozni, még amikor sehol sem volt s mi sem voltunk sehol)

Aranykirálynő Lyridák! Aquaridák! Robogjatok a meteoresőben!

Ádám (Örök szegényünk)

Aranykirálynő A Nagy Horgos az Eridanuszban. Az Öreg Dervis a Camelopardalisban. A csillagáramok az Aldebaránban, az Antarbán, az Oriónban. Hogy az mind-mind: ne vár-

- ja hiába a fonalam rántását, csillagarany csuklómról, a gyepelő Időben!
- Ádám* (Honnan tudhattam volna, amikor megvettem a tolvajtól?! Itt ülök Vele, a körforgás atomköldökében)
- Aranykirálynő* A tejutak elfércelt zsákja fel ne szakadjon. A rendelt ütemre lobogjanak a rádióhullámokkal lüktető Láthatatlanok. Az energia-vatta szétterülése és rárobbanása a Létezés sebére!
- Ádám* (Mekkora öngyilkosság is volt — megszületni)
- Aranykirálynő* Hogy ellenanyag barlangokkal alapoklozott világotat el ne nyelje a Fekete Lyuk —
AZ ÉGJÁTÉK ALÁBBHAGY
- Ádám* (A mindenséget tartanám karjaimban. Ha leszállna hozzám. A mindenséget nemzeném)
- Aranykirálynő* Irgalmasnak. Gyöngéden hatalmasnak lenni. Görgetni az évszázadokat és telehinteni. A Léteget, hívó kételyével. A Kételyt, léte hitével. A Hitet, kételkedő létével.
- Ádám* (Huh! Ekkora szomjas szörnyeteg méhkürttel? Még magnak se volnék elég, nem hogy emberének)
- Aranykirálynő* Hengergetni az évezredek, és eltölteni embernek hordalékaival, bibliapárájával, kővér és sovány tehenei hetével. Ezt teszik az órák.
- Ádám* (Teremtő Atyám!)
- Aranykirálynő* Őt is! Azt is. Az órák hatalma.
- Ádám* (Hatalmasabb, semmint gondoltam volna. Az én gigan-tomániám! Miért is, hogy ebbe kell szerelmesnek len-nem!)
- Aranykirálynő* Még nem volt idő és ők már: ütötték —
- Ádám* (Lehet valakit sajnálva irigyelni?)
- Aranykirálynő* NYÚJTÓZIK
- ... Az uralkodás gondja.
- Ádám* („Az uralkodás gondja”!... Mindig erre vágytam)
- Aranykirálynő* Emésztő gondja. Terhe!
- Ádám* Nem terhes az az uralkodással járó rengeteg teher, Úrnőm? Nem áhítod meg hébehóba? Lejönni? Megpihen-ni?
- Aranykirálynő* Az idejére nem emlékszem, amikor utoljára, királyi parkomban, pázsiton pihentem.
- Ádám* Ha csak puhára ágyazott pázsit kell s ameddig a szem ellát, azzal beéred —
- Aranykirálynő* Kis bolondos. Letenni? S ki tartja addig, ki veszi vál-lára?
- Ádám* Veszem én! Tartom én!
- Aranykirálynő* Siheder vagy hozzá, örülj, hogy a vállad elbírja azt, ami a kaskádon leveleg s a szádon ki-be jár.
- Ádám* Nem úgy, királynőm. Keménykötésűnek mondtak vi-lágéletemben —
- Aranykirálynő* Téged, te varjúlábú? Aztán ki — a többi suhamc?!
- Ádám* Sok deli vitéz, akit földhöz teremtettem, s mindig is ahhoz edzettem izmaimat — az uralkodáshoz.
- Aranykirálynő* Mihez?!... Te vakarcs.
- Ádám* Meghihesd.

Aranykirálynő Belevásnék a fogad.
Ádám Vásottabb vagyok én annál.
Aranykirálynő Nem is tudnád, hol-merre keressed. Rudazatok-fogazatok. Se orsóm, se osztovátám. Kvadránsom is, szextán-som is, ha van: az egész látókám *láthatatlan*. Horgomra veszem. Elkampózom. Szálát befűzöm. Elhurkolom. Látod?! Látod?! Rólam feszül a mindenség apraja-nagyja. A szomszéd szatellitárium, novák, szupernovák, extragalaktikális gömbhalmazok: minden csillagsugár. Olyan ez a *kormányzás*. S mindezt *én*, arany-mozdulatlan. Te csak eltévednél az óraszerkezetben.
Ádám Nem én!
Aranykirálynő Nem tudhatod, fiú, mire vállalkoznál.
Ádám Tégy próbát, s szállj le.
Aranykirálynő Terelem. Kormányzom. Történetem az időben.
FELEMELKEDIK ÜLTŐHELYÉBŐL, ÉS MEGRAGYOG
Ádám Szállj le, s pihenj meg tőle.
Aranykirálynő ALÁPILLANT. FÉLŐSEN
Innen . . . ?!
Ádám Kis időre csak. Csupán míg megpihensz.
Aranykirálynő Vajon.
Ádám Tégy próbát velem!
Aranykirálynő De . . . megbízhatok-e benned?
Ádám Bennem, őriződben?!
Aranykirálynő Pásztor!
Ádám Esküvel pecsételem . . . *idele*nn — — —
Aranykirálynő Engem még nem szedett rá senki . . .
Ádám Aranykirálynóm! Jer! Jer!
Aranykirálynő FENTRŐL SZÉTTEKINGET. FEJEDELMI ZAVAR
Létra nélkül . . . ?
Ádám Már odatámasztottam.
Aranykirálynő GYANAKODVA
Arany?
Ádám Minden foka.
Aranykirálynő Azért! Erre kényes vagyok.
Ádám Arany hát! Színarany.
Aranykirálynő Lehágjak? Leereszkeszem?
Ádám Jöjj! S én . . . ihol várlak.
Aranykirálynő S az uralkodásban. Leszel a *váltás*?
Ádám Leszek a váltás.
Aranykirálynő ELSZÁNT-TÉTOVA
Kis időre.
SZÍNES FÉNYPÁSZMÁK KÜLLŐZÉSÉBEN-FORGADOZÁSÁBAN FOLTJA LEBUKIK, ÉS ARANYKIRÁLYNŐ ELTŰNIK AZ ÓRA MÖGÖTT. ÁDÁM IS AZ ÓRA MÖGÉ LÉP
Aranykirálynő (hangja)
De tartsad is ám!
Ádám (hangja)
Tartom a létrát!

Aranykirálynő IJEDEZ
 Inog! ... Jaj! Lengek-lebegek!
 Ádám Fogóddz!
 Aranykirálynő Akkor is!
 Ádám Lépdelj le rajta bátran! Már félúton vagy —
 Aranykirálynő Félúton! Itt inog a legjobban.
 Ádám Fogom erősen.
 Aranykirálynő Mélység! Magasság! Lenézni nem merek, felhágni nem
 bírok...
 Ádám ERÉLYESEN
 Most ugorj!
 Aranykirálynő Ne! Ne! Nem!
 Ádám Kifoglak.
 Aranykirálynő Ne! Ne! Ne merészelj! Hozzám ne nyúlj!
 ZUHANÓSIKOLY — NAGY CSEND
 Aranykirálynő Óra! Óra!
 Ádám Pásztoróra.
 Aranykirálynő Pásztorok órája!...
 VAD SZERETKEZÉS NESZE, SZERELMES GÜGYÖ-
 GÉS; SIKOLYOK, LIHEGŐ SÓHAJOK. NAGY SOKÁ-
 RA A HANGOK ELÜLNEK. ELŐJÖNNEK: ÁDÁM
 JOBBRÓL, KEDVESE BALRÓL. MIRE ARANYKI-
 RÁLYNŐ ELŐLÉP, SZEMBESZÖKŐ A VÁLTOZÁS:
 UGYANŐ — DE „PÁSZTORLÁNNYÁ” LETRANSZ-
 PONÁLVA. ÜDÉN, EGYSZERŰEN, INNEN KEZDVE
 — ÉVA
 Éva Ádám!
 Ádám Éva!
 MEGÖLELKEZNEK — EGYMÁSBA FELEDKEZNEK
 Éva KIBONTAKOZVA
 Sok is már.
 Ádám Még, te, még!
 Éva Ennyit, zálogul.
 Ádám S ha jól végzem az uralkodás dolgát: ha lejöttem, min-
 dennap százszor ennyit? Százszor ennyit?
 Éva Ezerszer ennyi nem sok: annyit se.
 Ádám „Ami-sok-az-sok”: annál is többet?
 Éva Ne — foglalónak.
 GYÖNGÉDEN „MEGPUSZILJA”, MINT A GYERME-
 KET SZOKÁS
 Most érd be ennyivel.
 Ádám Hitesem! Kegyesem! Hitünk megvallója szent relígiók-
 ban, a Szerelem Vallásban!
 Eredj. A mindenség nem maradhat uralkodója nélkül.
 Ádám INDUL
 Nem ütheted el egy tréfával.
 Éva De te az időt igen. A körmödre ég!
 Ádám FELNÉZ RÁ
 Órára fel!
 JOBBRÓL, HÁTRA EL

Éva

UTÁNASZÓL. HADARVA

Üttesd is! Üttetheted máris! Itt az Idő ideje: ha lekésik magáról, örökéig késésben leszünk, s az a milliom megszakadó csillagcsatlakozás. Már ott volna a helyed az órán!

AZ ÓRA MÉLTÓSÁGOS ZENGÉSSEL ELÜTI A HETET. MÖGÜLE — A TETEJÉN — FELBUKKAN ÁDÁM. UGYANŐ — A PÁSZTOR, AKI VOLT, DE LENYÜGÖZŐ FELFOKOZÁSBAN: ARANYKIRÁLY ELFOGLALJA HELYÉT AZ ÓRA TRÓNJÁN. ELHELYEZKEDŐBEN LEINT, KEGYES-HÍVŐSEN ELMO-SOLYODIK. AHOGY A SZOBRÁSZMODELL A PÓZNAK NEKIKÉSZÜL — Ó IS: FELSZEGI FEJÉT, ÉS FELVESZI AZT A FEJEDELMI TARTÁST, AMIBŐL LÁTNI VALÓ, HOGY FÉMES MOZDULATLANSÁGÁBAN IS ANYAGA PATTANÁSIG FESZÜL. FELGERJED BENNE A FÉM KOHÉZIÓJA. RÁERESZKEDIK AZ URALKODÁS GONDJA, RÁHURKOLÓDNAK AZ UNIVERZUM GYEPLŐSZÁLAI. ORRCIMPÁJA TÁGRA MERED. ARANY SARUSZÍJ, SZÁRNYAS BOKA, SISAKKORONA. MELLVÉRTJE TÜKRÉN A VILÁGPÁSZTOR CÍMERE. CSUPA SZOBORREDŐ, CSUPA ARCÉL ÉS MERŐ ARANY

Éva

A BOKOR TÖVÉBEN. MEGEJTVE BÁMULJA

Ütött ez is, az én órám, az én monológom órája csak ülök előtted, Aranykirály, naphosszat, és nem tudok betelni nézéseddel

éjhosszat és nem tudok betelni derengésseddel nappal hétágra tűzöl lángsugaraiddal és éjjel holdasan világolsz

KÖZEL A SÍRÁSHOZ

azonkívül, hogy embertelen fénylésseddel ennyire meggyötörsz — nem panaszkodhatok, jól elvagyunk

SZÜKÖL A FÁJDALOMTÓL

ebből lett, így lett. A rácsudálkozásból ez az istencsapása

KITÖR

azt nem teheted, hogy ekkora szenvedélyt bocsátasz rám, amely letaglóz és én összeroskadok

Te-látásodtól szabadulhatatlan. Pestissé lettél bennem, és legyöngültségemben immár közömbösen tűröm elpusztításomat

a szerelem idegen országában, közömbösen nézem az idegen megkövezését, aki vagyok

Te-látásoddal Pusztító! Eltiporni egy pásztorlányt: mire való?! Elhullott szamárkancadógnak az út szélén, ahova löktél — ahova hemperedett?!

az nem lehet, hogy ne elevenedj meg, mikor annak a hiú ígéretésével hitetem-csalom-tengetem magam tova, napról időnapra, hegyről hegytetőre, hogy egyszer majd *mozdulsz*, Kegyesem

hogymegmozdulsz-megéledsz — te szívemben-Eligér-
tetett szentreligióknk, a Szerellem Vallás szerint
hogymegleszállsz hozzám elevennek s élsz
nekem! velem! erdőn-mezőn — élsz-éldegélsz

FELTÉRDEL

az nem igaz, hogy nem csak tetteted-színleled ezt az
örök arany közönyt, s te, épp te ne tudnád: hogy nem
tudod nagyon is jól, mi ez a fájás

a fájás, ez az alattomos, amit rámbocsátasz, amióta csak
megvettelek magamnak

fájásnak sajnósága, ami végigcserdül bennem alattomos-
lassúdan, hogy mindenütt érezzelek, Keserűségem

a sajnóság, ami végigrágta magát tagjaimon s most: ihol
mardos; ahol karmolász; ott csilkar, ahol ér
kezem-lábam

gyomrom

tenyerem

az is! az is!

KÉT TENYERÉT VÉNUSZDOMBJÁRA TAPASZTJA
szemérmem!

mantalékodnak kellettem, csak mantalékodnak, önzésed
önelégteltségében

hogymegte ne tudnád, Siralmam, mi ez az imádatos fájás,
ez a teerted-való — uram-pásztorom: a süketülésig

arany füleknek szánt némasivalkodás — hogymegmi ez
hogymegamíg le nem jössz elevennek s inkább magadra
veszed átkát az eltikkadónak, Sivatagom, hogymegnéger
kurva se gorombábban s különbül, hallod-e? hallod-e?!
délihábam!

átkát a szomjjan haló eszelősnek, akitől megvonod üd-
vöz arany személyedet, és ő gyalázatában eszelősen
tántorog, a szomjjan haló nyálát csorgatva zavarodott
képzeletében

a nélküled való lét, az értelmetlen élet kopár hátságán,
hason csúszva. Vakon, mint az elveszett gyémántkavi-
csot

nem kereshetlek, Elveszettem: *itt vagy*

az nem lehet, hogymegne könyörülj meg rajtam

az nem lehet, hogymegtezt akard — hogymegte akard ezt ve-
lem

az nem lehet — — —

FELUGRIK. A NÉZŐTÉRREL SZEMKÖZT — KI-
NYÚLVA — A ZUHANÓ ÜSTÖKÖS RÉMÜLETES SI-
VÍTÁSÁT HALLATJA

Iiii! Iiii!

AZ ÓRA ELŐTT. KARJÁT SZÉTTÁRVA — FEL

Aranykirály! Szerelmem!

ELÉGVE-ENYÉSZŐ VESZÉKELEÉSSEL, LASSAN ÖSZ-
SZECSUKLIK. AZ ÓRA TÖVÉBE ROGY; ELNYÚLIK
A FÖLDÖN, S AHOGY RÁZZA A ZOKOGÁS, HANG-
TALANUL MEG-MEGVONAGLIK KÍNJÁBAN
PÁSZTORJÁTÉK IDILLIKUS ZENÉJE A KLAVI-

CSEMBALÓN: ALIGHOGY BETÖLTI A TERET, MÁR-
IS VISSZAÁRAD. A SZÍN ELSÖTÉTÜL. A MOZDU-
LATLAN ARANYKIRÁLYON A FÉNY KÚPJA HOSZ-
SZAN ELIDŐZ, MAJD — UTOLSÓNAK — AZ IS
BELEOLVAD A VAK FEKETESÉGBE